

Lov, men i Følge det bethdelige Vilag angaaende andre Landes Forhold overfor dette Spørgsmaal, synes det dog, at de efterhaanden fremkomne Forslag komme den tydste Lovgivning bestandig nærmere, og at man altsaa nu er kommen den meget nærmere, end man hidtil har været. Den franske Lovgivning har tidligere egentlig holdt sig til det rene Erstatningsansvar, men man er kommen længere og længere bort derfra i de Forslag, som ere forelagte. Ganste vist har man der ligesom i andre Punkter sørget for at holde sig til Statskassen, men derigjennem bliver det jo til syvende og sidst om ikke helt, saa dog til dels, de samme Folk, der komme til at betale.

I Forhold til Kommissionens Forslag kan jeg ikke se Andet, end at det nærværende Forslag i det væsentlige er en Forbedring. Der kan være forskjellige Punkter, hvor jeg kunde have ønsket, at man var bleven ved Kommissionens Forslag, og jeg skal saaledes nævne, at jeg vilde have ønsket det for betydelig bedre, om man var bleven ved den Bestemmelse, at Enken i Stedet for en aarlig Livrente kunde have faaet et bestemt Kapitalbeløb udbetalt. Jeg skal fremdeles nævne, at jeg vilde have ønsket det for bedre om man havde ladet det mindre Hartkorn være fri for at betale; Hartkorn, der er under 1 Tønde, var jo efter Kommissionens Forslag frit for at betale, fordi man mente, at de maa Eiendomsbesiddere i Reglen ikke have fremmed Arbeidskraft, og det forekommer mig at være en meget rigtig Tanke. Menner man, at 1 Tønde Hartkorn er for meget som Grændse — jeg skal for Resten gjerne erkjende, at Hartkornet er en meget upaalidelig Maalestof, og at det meget vel kan indtræffe, især i de senere kultiverede Egne, at selv en Tønde Hartkorn godt kan være Udtrykket for en ikke ringe Eiendomsbesiddelse — kunde man jo sætte Grændsen lavere. Man kunde jo ogsaa gaa den Vej, at man lagde Bidraget paa Kommunerne. Det kunde man maafte, det var i alt Fald et Forslag, der var værd at overveje, i Stedet for at lægge det paa Hartkornet, men under alle Omstændigheder sympathiserer jeg meget med den Tanke, at man fritager, om ikke alle Eiendomme under 1 Tønde Hartkorn, saa dog de egentlige Husmænd. Selv om det kun er en lille Byrde, saaledes som den ærede Minister har fremhævet det i sine Motiver, forekommer det mig dog nok, at der er noget Ubilligt i at forlange, at de skulle give til en Institution, som de i en væsentlig Grad ingen Nytte faae af, naar man ikke vil hjælpe dem, naar de tage Skade,

mens de arbejde for sig selv. — Men ses altsaa Lovforslaget i Forhold til Kommissionens Forslag, kan jeg ikke sige Andet, end at jeg i de væsentlige Grundtræk er enig med det her foreliggende Lovforslag, men ser jeg det derimod i Forhold til det tydste Riges Lov af 6te Juli 1884, forekommer det mig unegteligt, at det tydste Riges Lov langt har Fortrinet, i det Mindste paa flere Punkter, som jeg her skal tillade mig at nævne. Med Hensyn til Understøttelser er Loven i det tydste Rige saaledes meget rundeligere. Kommer En til Skade her, faar han, selv om han bliver i allerhøieste Grad Invalid, kun $\frac{3}{5}$ af sin Arbeidsfortjeneste, efter det tydste Riges Lovgivning derimod $\frac{2}{3}$. Jeg forstaaer egentlig ikke, hvorfor man er bleven staaende ved de $\frac{3}{5}$, saa meget mindre, som vi have et ganske analogt Tilfælde i vor Pensjonslovgivning. Der er det netop Tilfældet, at, naar en Embeds- eller Bestillingsmand kommer saaledes til Skade under sit Arbeide, at han ikke længer kan udføre sin Embedsgjerning, faar han $\frac{2}{3}$ af sine Embedsindkomster. Netop fordi vi have en saadan Analogi, forekommer det mig, at det vilde have været faare billigt, om man var bleven ved de $\frac{2}{3}$. Det Samme gjælder overfor de Efterladte. Børnene faae efter Lovforslaget kun Understøttelse til deres 15de Aar. Dertil kan man jo sige, at videre gaar det tydste Riges Lovgivning heller ikke, men jeg skal minde om, at i vor egen Pensjonslovgivning faae Børnene jo saa godt som altid, ja, vistnok altid Understøttelse til deres 18de Aar. Hvorfor saa gjøre Forholdene daarligere, hvor der er Tale om Arbeidsinvalider, end man gjør i den almindelige Pensjonslov? Er det rigtigt i det ene, er det ogsaa rigtigt i det andet Tilfælde. Enterne giver man ikke mere end 14 pCt., medens den tydste Lov har 20 pCt. — 14 pCt. forekommer mig ogsaa at være for lidt — og til Børnene er der kun sat 7 pCt. Som Maximum er det her sat, at der ikke maa udredes Mere end 35 pCt. af Arbeidsfortjenesten, medens den tydste Lovgivning har 50 pCt. Paa det Punkt forekommer det mig ubetinget, at den tydste Lovgivning bærer Prisen, og saa meget mere Grund synes jeg, at der maa være til netop at følge den paa dette Punkt, som den jo der er i nær Overensstemmelse med vor egen Pensjonslovgivning. — Men særlig paa et andet Punkt, og det et, der berører Lovforslagets egentlige Grundførne, om jeg saa maa sige, forekommer det mig, at den tydste Lovgivning bærer Prisen, og det er med Hensyn til selve Organisationen. Med Hensyn til Organisationen har nemlig den tydste Lov det For-